

„Minden a tietek. Ti azonban Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig az Istené.” (1Kor 3,22–23)

„Minden a tietek. Ti azonban Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig az Istené.” (1Kor 3,22–23)
A korintusi keresztények eleven, kez-deményező szellemű közösségéhez szólnak e szavak. A helyi egyház lelkiületét különböző karizmatikus indíttatású csoportok határozták meg. Ebből azután feszültségek is adódtak ...

„Minden a tietek. Ti azonban Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig az Istené.” (1Kor 3,22–23)

Örökök kaptuk a világot

A korintusi keresztények eleven, kez-deményező szellemű közösségéhez szólnak e szavak. A helyi egyház lelkiületét különböző karizmatikus indíttatású csoportok határozták meg. Ebből azután feszültségek is adódtak a tagok és a csoportok között, megosztottság, egyes emberek körülrajongása és törtetés. Pál határozottan közbelép, és mindenkit emlékeztet, hogy az ajándékok és a vezetők sokféleségén túl a közösség tagjait ennél valami sokkal mélyebb fűzi egységbe, az, hogy mindnyájan Istenhez tartoznak.

Újra elhangzik a nagy keresztény örömhír: Isten velünk van, tehát nem vagyunk ide-gekek, árvák sem vagyunk, nem vagyunk magunkra hagyva, hanem Isten gyermekei vagyunk, az övéi. Gondunkat viseli, mint egy igazi édesapa, és mindent megad, ami javunkra válik. Sőt, elhalmoz szeretetével és ajándékaival: „Minden a tietek – ahogy Pál mondja –, a világ, az élet, a halál, a jelenvalók, az eljövendők: minden a tietek.” Még a Fiát, Jézust is nekünk ajándékozta.

Micsoda bizalom ez Isten részéről, hogy mindent a kezünkbe ad. Mi viszont annyi-szor visszaéltünk ajándékaival: a teremtet világ birtokosának hittük magunkat és ki-fosztottuk, elcsúfítottuk; testvéreink urának képzeltük magunkat és szolgaságba vetettük, meggyötörtük őket; mi akartunk rendelkez-ni saját életünk felett, aztán önteltségünkben elpazaroltuk, nem becsültük meg.

„Minden a tietek.” Isten hatalmas ajándé-káért hálával tartozunk. Gyakran panasz-kodunk, hogy hiányzik valami, és csak azért fordulunk Istenhez, hogy kérjünk tőle. Miért nem nézünk szét magunk körül, hogy fölfedezzük a jót és a szépet, amely körülvesz bennünket? Miért nem köszön-jük meg Istennek, amivel nap mint nap megajándékoz?

„Minden a tietek”, ez felelősséggel is jár. Gyengéd és gondos odafigyelést kér minden iránt, ami ránk van bízva: az egész világ és minden ember iránt. Ugyanolyan odafigyelést, mint amelyet Jézustól kapunk („Krisztuséi vagytok”), mint amelyet Jézus kap az Atyától („Krisztus pedig az Istené”).

Tudnunk kellene örülni az örvendezővel, sírni a síróval, készen arra, hogy magun-kénak tekintsünk és befogadjunk minden panaszt, megosztottságot, fájdalmat és erőszakot, osztozzunk benne és alakítsuk át szeretetté. Mindent azért kaptunk, hogy Krisztus elé vigyük, az élet teljességébe, Isten elé, azaz végső céljához, és így újra megadjuk mindennek és mindenkinek az őt megillető méltóságot, létének legmélyebb értelmét.

Chiara Lubich 1949 nyarán egyik nap na-gyon erős egységet élt meg Krisztussal, olyan szoros kapcsolatot érzett vele, mint a meny-asszony a jegyesével. A hozományra gondolt, amelyet magával kell vinnie ajándékba, és megértette, hogy az egész teremtett világot kell vinnie! Jézus pedig az egész Men-nyországot hozza örökségül neki. A zsoltár szavaira gondolt: „Kérd tőlem, és örökségül adom neked a népeket, birtokodul a föld ha-tárait.” (Zsolt 2,8). Hittünk neki, kértük, és Ő nekünk ad mindent, hogy elvigyük hozzá, Ő viszont nekünk adja a Mennyt: mi hozzuk a teremtett, Ő pedig a teremtetlen világot.

Chiara élete vége felé e szavakkal fordult az általa létrehozott mozgalomhoz, amelyben saját magát látta tükröződni: „Mi az utolsó kívánságom? Azt szeretném, ha Mária Múve [a Fokoláre Mozgalom] a világ végezetekor, amikor majd készen áll arra, hogy megje-lenjen a feltámadott-elhagyott Jézus színe előtt, azt mondhassa neki – a belga teológus Jacques Leclercq szavaival, melyek mindig megrendítenek: »...a te napodon, Iste-nem, elindulok feléd... Feléd, Istenem (...) legbolondabb álmommal: hogy a kezemben viszem hozzád az egész világot.«”¹

Fabio Cardi

[1] Chiara Lubich: *Az élet igéje*, Új Város, Budapest 2001, 12.

[2] U.o., 13.

[3] U.o., 18.

/forrás: www.fokolare.hu/